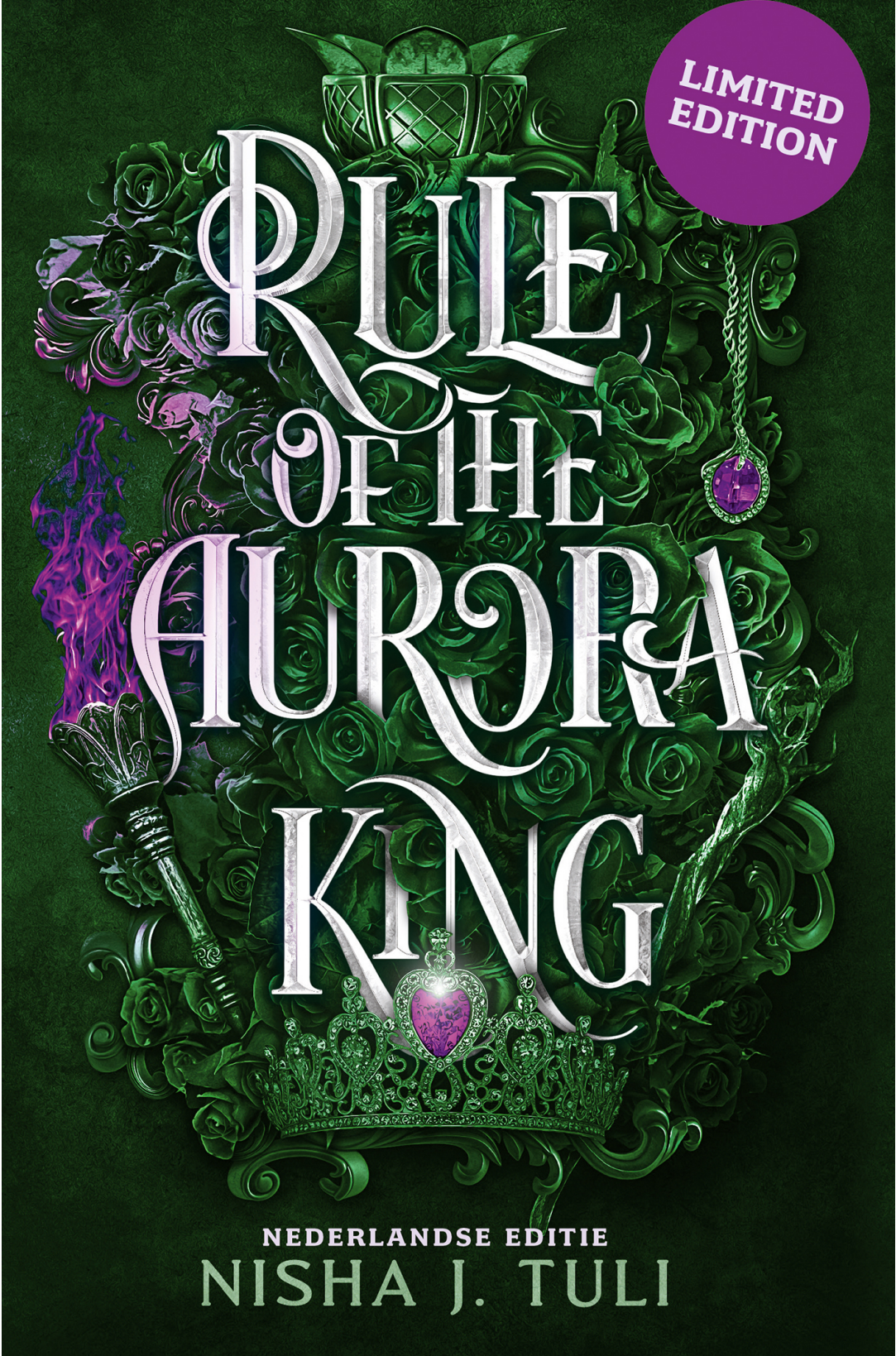

LIMITED
EDITION

RULE
OF THE
AURORA
KING

NEDERLANDSE EDITIE
NISHA J. TULI

CELESTRIA

BELTZABERGEN

TOR

HET LANDHUIS

NOSTRAZ

SIVABOS

ALLUVION

SINENRIVIER

HET SARGAWOUD

ZELENBAAI

APHELION

OURANOS

T AURORA

HET NIETS

CINTA-
WILDERNIS

KONINGINNERIJK
HART

HET VIOLETBOS

DE Wouden

HOOFDSTUK EEN

LOR

HEDEN: HET AURORA

Ik smijt de vaas zo hard als ik kan naar het hoofd van de Auroraprinzen en mis hem op een haar na. Hij tilt zijn arm op om de klap af te weren en de vaas barst in stukken tegen de muur, zodat hij wordt bekogeld met scherven porselein. Ik duik naar een dichtbij staande tafel waar ik een kleine kristallen schaal probeer te pakken, maar hij is me voor, slaat een grote hand om mijn pols heen en de ander om mijn hals. Hij duwt me met zo veel kracht plat tegen de muur dat ik grom.

‘Hou op,’ sist hij en zijn gezicht is zo gevaarlijk dicht bij het mijne dat ik de warmte van zijn adem op mijn lippen voel. We bevinden ons in mijn slaapkamer – nee, mijn gevangenis – in een huis dat ergens midden in het Niets staat

aan de uiterste rand van het Aurora. Buiten zie je zo ver als het oog reikt bergen en een middernachtelijke lucht, die bezaaid is met rivieren van sterren en een regenboog van gekleurde linten.

Amya en Mael hebben me bijna vijf weken geleden uit Aphelion gehaald en nu houden ze me hier vast, weigeren me te laten gaan. In eerste instantie dacht ik dat ze me naar Nostraza zouden brengen, maar wat me te wachten staat is blijkbaar weer minder voor de hand liggend. Ze hebben me in deze luxe kamer gestopt en blijven me maar vragen stellen. Ik heb tig keer nagedacht over ontsnappen, maar ik weet niet waar ik heen zou moeten gaan. We zijn omringd door niets anders dan een dodelijk bos en nog dodelijkere bergen.

‘Ik vertel jullie helemaal niets totdat jullie me nieuws hebben gebracht over Willow en Tristan,’ zeg ik voor de duizendste keer, of misschien is het inmiddels de miljoenste keer. Ik ben weken geleden de tel kwijtgeraakt.

‘Pas nadat je mijn vragen hebt beantwoord. Ik ken manieren om je aan het praten te krijgen, bajesklant,’ zegt Nadir. Hij ontbloot zijn tanden en kijkt woest uit zijn donkere, met aurora doorgvlochten ogen die me zo in verwarring brengen. De kleuren wervelen in zijn irissen en het effect is bijna hypnotiserend. Hij leunt dichterbij me toe, zodat we alleen nog gescheiden zijn door een constante muur van razernij. Mijn huid tintelt als reactie op zijn nabijheid, alsof er iets door mijn bloed glijdt.

‘Doe dat dan,’ snauw ik terug. Hij bedreigt me al weken en ik weet niet zo goed wat hem ervan weerhoudt zijn beloftes waar te maken. Dus ik blijf hem uitdagen, om te

kijken of hij doordraait, hoewel ik me afvraag hoever ik kan gaan.

Ik meende wat ik zei. Hij dénkt dat hij iets weet en misschien klopt zijn vermoeden, maar ik bevestig niets voordat ik weet of mijn broer en zus nog leven.

En deze prins kan het op zijn buik schrijven om ook maar iets uit me te krijgen.

Zijn kaak is gespannen, maar er flitst iets van twijfel door zijn ogen, zo snel dat ik het me misschien heb verbeeld.

‘Doe het,’ daag ik hem weer uit als zijn greep om mijn hals strakker wordt. De druk wordt bijna gevaarlijk.

Ik kijk hem strak aan, vastbesloten hem nooit mijn angst te laten zien.

Hij zal me nooit breken.

‘Laat me maar zien hoe je me aan het praten krijgt, o machtige prins. Geloof me, er is niks wat je kunt doen dat ik niet al overleefd heb.’

‘Nadir, hou op,’ zegt Amya die de kamer in komt en met een afkeurende blik opneemt hoe hij me tegen de muur gepind heeft. ‘Dat kun je haar niet aandoen.’

Nadir wendt zijn woeste blik naar zijn zus, maar ze geeft geen krimp. Ik begin erachter te komen dat ze over het algemeen immuun is voor de buien van haar broer en bedenk dat ik haar om een paar tips moet vragen.

Ze heeft een lange zwarte rok aan met een split die haar in strak zwart leer gehulde benen laat zien. Daarop draagt ze een mouwloos korset dat aan de voorkant is dichtgebonden met violette veters. Kanten handschoenen zonder vingers sieren haar handen, en haar zwarte haar met de ge-

kleurde strengen erdoorheen is aan beide kanten van haar hoofd vastgezet in een slordig knotje.

Ze gaat op een zwartfluwelen stoel zitten, slaat haar benen over elkaar, en lijkt ondanks de scène waarop ze zo juist is gestuit helemaal op haar gemak. Nadir en ik kijken elkaar woest aan, en de lucht knettert terwijl we allebei zwoegen van het gespannen, boze ademhalen.

‘Ik heb een bericht gestuurd naar Nostraza,’ zegt ze, en nu vestigen we allebei onze aandacht op haar.

‘Amya,’ gromt hij, en dat vreemde gevoel van linten die onder mijn huid bewegen kronkelt weer door me heen.

Ze houdt een hand op. ‘Maak je geen zorgen. Ik ben discreet geweest.’

‘Als vader weet dat ze hier is...’

‘Dat gebeurt niet,’ zegt ze, en haar eigen met aurora beplekte ogen flitsen als haar koele houding verdwijnt. ‘Ik weet wat er op het spel staat. Behandel me niet als een kind.’

‘Ga je me nog loslaten of moet ik hier blijven staan met je hand om mijn strot terwijl jullie verder keuvelen?’ vraag ik.

Nadir kijkt weer naar mij en ik zie besluiteloosheid in zijn blik. Hij wil iets drastisch doen. Hij is zijn geduld aan het verliezen en het is zo duidelijk dat hij zijn grenzen heeft bereikt en op het punt staat die te overschrijden.

Nou, als hij zo blijft staan, help ik hem er wel overheen.

Er trilt een spiertje in zijn kaak, onze blikken vinden elkaar en datzelfde gevoel, alsof ik van onder mijn huid word aangeraakt, komt weer boven. Hoewel ik het nooit hardop zou zeggen, kan ik niet anders dan opmerken dat het alleen

in zijn aanwezigheid gebeurt. Ik wil er niet over nadenken wat dat zou kunnen betekenen. Ik weet niet wat het is, maar ik ben er zeker van dat het alleen maar problemen kan opleveren.

Hij aarzelt nog een seconde waarna hij eindelijk mijn hals loslaat. ‘Hou verdomme op met dingen te gooien,’ zegt hij. Zijn stem is laag en dreigend genoeg om een rilling over mijn rug te veroorzaken. ‘Anders keten ik je vast in de kelder bij mijn huisdieren.’ De wrede schittering in zijn ogen doet vermoeden dat die huisdieren meer monsters zijn dan vriendelijke gezelschapsdieren.

Hij doet een stap achteruit, maar blijft naar me kijken als een uitgehongerd roofdier dat klaarstaat om bij de minste of geringste provocatie mijn keel open te scheuren. Met mijn blik opzettelijk vastgepind op hem stap ik onder zijn boven me uit torende schaduw vandaan, en voordat hij me kan tegenhouden, pak ik de kristallen schaal en smijt hem tegen de muur.

Hij barst met een weergalmend spetteren uit elkaar, en ik draai me met een triomfantelijke glimlach naar hem om, waarbij ik een lok van mijn haar over mijn schouder sla.

Onschuldig knipper ik met mijn ogen. ‘Sorry, wat zei je?’

Zijn ogen worden zo donker dat ze helemaal zwart lijken en die wervelende lichtjes dimmen tot niets meer dan inktzwarte poelen die diep genoeg zijn om in te verdrinken. De aantrekkingskracht komt weer boven, als een razende demon die zo uit mijn huid wil scheuren. Waarom heeft zijn woede zo’n invloed op me?

Amya bedekt haar mond, probeert een glimlach te onderdrukken, terwijl ik hooghartig naar de prins kijk. Hij

gromt en komt op me af, grijpt mijn pols weer.

‘Ik heb je gewaarschuwd,’ zegt hij en hij trekt me vooruit waardoor ik bijna struikel. Mijn hand slaat tegen zijn stevige borst om te voorkomen dat ik val.

‘Wacht! Ik wil horen wat ze te weten is gekomen uit Nostraza. Leven Tristan en Willow nog?’

Nadir draait me met een ruk om zodat mijn rug nu tegen zijn borst gedrukt is en zijn arm als een bankschroef om mijn middel gewikkeld is, zijn andere hand over mijn mond geklemd. ‘Vertel haar helemaal niets,’ zegt hij tegen zijn zus, die duidelijk op het punt staat om mijn vraag te beantwoorden. ‘Ik zweer het bij Zerra, Amya. Niet doen.’

Haar mond klappt dicht, haar lippen rollen naar binnen bij mijn gedempte protesterende geluiden. ‘Laat het me haar vertellen,’ smeekt ze, en de prinses stijgt iets in mijn achting.

‘Nee,’ snauwt hij. ‘Ik had haar gewaarschuwd.’ Hij pakt me op bij mijn middel en ik spartel in de ijzeren greep van zijn arm. Nadat hij zich met een ruk heeft omgedraaid loopt hij met me naar de deur, terwijl ik worstel om te ontkomen en met mijn trappende benen zijn schenen probeer te raken. Of misschien een nog veel edeler lichaamsdeel.

Hij is natuurlijk een Hoge Fae en ongelooflijk sterk, dus ik zou net zo goed kunnen vechten tegen een ijzeren boom met de eigenschappen van een cactus.

Als we de gang in gaan komen we Mael tegen die op weg is naar mijn kamer. Zodra hij ons ziet duwt hij zijn rug en zijn handpalmen tegen de muur en laat ons voorbijgaan. ‘Het gaat goed, begrijp ik.’

‘Hou je kop,’ zegt Nadir terwijl we worstelend verder de

gang in gaan. En dan blijft hij staan. Ik ben nog steeds aan het bokken en spartelen als hij zich omdraait en nog eens omdraait, alsof hij niet kan beslissen waar hij heen wil.

‘Een probleem?’ vraagt Mael, die naar ons toe komt en zijn armen voor zijn brede borst over elkaar slaat. Hij draagt zijn gewoonlijke lichte, leren pantser. Zijn zwarte haar is kort geschoren en zijn diepbruine huid glanst in het schijnsel van een rij kleine kandelaars die door de hele gang hangen. Amya staat achter hem met een grijns die ze duidelijk probeert te onderdrukken.

‘We hebben geen kerker in dit huis,’ zegt Nadir, alsof dit de schuld van iedereen is en dit opvallende detail nu pas bij hem is opgekomen. Daar gaat zijn bedreiging van me opsluiten met zijn huisdieren.

‘Zo’n soort huis is het niet echt,’ zegt Amya. ‘Dat was ook niet de bedoeling toen we het bouwden.’

‘Dat was voordat ik me realiseerde dat we hier een ba-jesklant zouden hebben die zich gedraagt als een ziedend kind,’ snauwt hij, en ik proest het uit van leedvermaak, wat hem absoluut nog kwader maakt.

De prins brult zo’n beetje van frustratie en trapt dan de deur aan het eind van de gang open. Hij draagt me een enorme slaapkamer in, waar een groot bed staat onder een lange rij ramen waardoor je het noorderlicht ziet dat de lucht versiert met linten van kleur.

Het hof van Aphelion was weliswaar alleen maar een illusie van een mooi, verguld toevluchtsoord, maar ik mis de helderblauwe lucht zoals een bloem de zon mist. Dit deprimerende doek van grijs en meer grijs graaft de pijnlijke herinneringen op aan de twaalf jaren waarin ik amper

leefde onder deze sombere hemel.

Alles in de kamer is zwart behalve her en der wat stroken kleur als accent op de tapijten en de meubels: karmijnrood en violet en smaragdgroen.

O, en de twee enorme pluizige witte honden die voor de open haard liggen. Als we binnenkomen tillen ze alleen hun kop op en hun donkere ogen houden ons met sluwe nieuwsgierigheid in de gaten. Ik denk dat het honden zijn; ze zijn groot genoeg om wolven te zijn die zich bij het avondeten tegoed doen aan kleine kinderen. Zijn dit de huisdieren die hij bedoelde? Ze zien er niet zo gevaarlijk uit. Even daargelaten dat ze mijn hoofd er waarschijnlijk met één hap af zouden kunnen bijten, zien ze er eigenlijk wel soort van schattig uit.

Op dat moment trekt een van de twee een lip op en er rommelt een lage grom uit zijn keel, terwijl zijn veel te intelligente blik strak op mij gevestigd is.

Oké, laat maar. Absoluut heel gevaarlijk.

Nadir sleept me over de vloer terwijl Amya en Mael een behoedzame blik uitwisselen.

‘Nadir,’ zegt Amya zachtjes.

‘Niet nu,’ reageert Nadir, zijn toon zo scherp als een mes. Even later komen er gekleurde linten van licht uit zijn handen die zich om mijn polsen wikkelen. Ik voel ze niet echt op mijn huid, maar ik krijg mijn handen niet meer van elkaar, alsof ze geketend zijn door slierten van lucht.

Maels donkere wenkbrauw gaat omhoog en het is duidelijk dat hij commentaar wil leveren, maar hij bijt op zijn tong terwijl Nadir mijn polsen met nog meer linten van gekleurde magie aan de bedstijl vastbindt. Als het niet mijn

voornaamste doel zou zijn om zijn hart uit zijn lijf te rukken en aan die honden te voeren, had ik misschien toegegeven dat zijn magie best mooi is.

Zodra hij tevreden is doet hij een stap achteruit en slaat zijn gespierde armen met een zelfvoldane glimlach over elkaar. Hij draagt zijn gewoonlijke uniform van een strak zwart shirt en broek, alles irritant perfect passend om zijn lichaam.

‘Klootzak,’ sis ik, rukkend aan mijn boeien. ‘Laat me gaan.’

Nadir perst me tegen de bedstijl zodat alleen een gespannen ademteug ons nog scheidt. ‘Ik had je gezegd dat er consequenties zouden zijn als je weer met dingen ging gooien.’

Ik trek woest hijgend aan mijn boeien en weersta de neiging om naar hem te spugen. Hem te schoppen. Hem een kopstoot te geven. Wat dan ook. Ik ben zo gefrustreerd en boos en moe van dit gezeik.

Niemand laat me ooit vrij zijn.

‘En ik heb je gezegd dat ik niet meewerk voordat ik weet of mijn vrienden nog leven,’ snauw ik. Ik hou het geheim van onze familieband nog steeds voor me in de hoop dat ik ze kan beschermen tegen wat ik vermoed dat de prins wil. ‘Denk je dat je me bang kunt maken? Ik heb twaalf jaar overleefd in die fucking gevangenis van je terwijl jij tussen je dure zijden lakens sliep en in je dure kleren liep te pronken. Die honden zijn waarschijnlijk beter behandeld dan ik.’

Nu spuug ik wel, maar hij ontwijkt het op de een of andere manier en mijn speeksel belandt op de grond als een

onbevredigend kwakje niets.

‘Je zat in die gevangenis omdat je een misdaad hebt begaan,’ zegt hij.

‘Ik was een kind!’ Ik gil zo hard dat mijn stem overslaat. ‘Ik heb helemaal niks gedaan, fucking monster!’

‘Je spreekt mij aan als “uwe hoogheid”,’ sist hij en er zwermen karmijnrode wervelingen door zijn ogen.

‘Je bent mijn prins niet.’ Ik spuug de woorden uit, probeer ze vol te stoppen met de bodemloze diepte van mijn haat. Ik zal nooit, maar dan ook nooit, buigen voor deze verwaande Fae-klootzak.

‘Je bent een burger van het Aurora.’

‘Flikker toch op. Dat ben ik niet, en ik ga nog liever dood dan je zo aan te spreken.’

Zijn neusvleugels sperren open, maar hij zegt niks, draait zich met een ruk om en gebaart dat Amya en Mael mee moeten komen. Bij de deur blijft hij staan en kijkt over zijn schouder. ‘Als je zo doorgaat zullen Morana en Khione niet aarzelen om je tot de orde te roepen.’

De twee harige monsters voor het vuur komen overeind bij het horen van hun naam. Ze zien er onschuldig genoeg uit met hun donzige dikke witte vacht die lijkt op verse sneeuw. Maar dan ontbloten ze hun bek vol scherpe tanden met een rommelend laag gegrom, wat me er meteen aan herinnert dat je je niet moet laten misleiden door uiterlijk.

Amya werpt me een sympathieke blik toe die ik niet beantwoord. Zij sliep ook tussen zijden lakens en droeg mooie kleren terwijl wij wegrotten in Nostraza. Ze is dan misschien aardiger – niet dat ik daar wat aan heb – maar

ze is niet zonder blaam voor wat mij en mijn broer en zus is overkomen.

De deur gaat dicht en ik kijk om me heen in de kamer. Mijn blik scheert over de honden die nu weer met hun kop op hun poten liggen, maar ik weet zeker dat ze zich bewust zijn van elke beweging die ik maak. Nadirs zwarte jasje hangt over de achterkant van de stoel bij een bureau in de hoek, en tegen de verste muur staan allemaal boekenkasten bomvol boeken.

Van de andere kant van de deur hoor ik de gedempte stemmen van Mael, Amya en Nadir die ergens ruzie over maken. Waarschijnlijk over mij.

Vanaf de dag dat ik ben aangekomen heeft Nadir me ondervraagd over wie ik ben en wat Atlas wilde, maar ik heb geweigerd ook maar ergens antwoord op te geven. Ik weet niet wat hij denkt, of hoe dicht hij bij de waarheid is, maar zo makkelijk ga ik het hem niet maken. Atlas wilde me gebruiken om de macht die ik misschien in me heb, en ik moet ervan uitgaan dat de ambitie van deze donkere prins dezelfde kant op gaat.

Moe van het staan laat ik mezelf op de grond zakken, waarbij mijn magische boeien zich net genoeg aanpassen zodat ik enigszins comfortabel kan zitten.

Ik moet hier weg zien te komen. Niet alleen uit deze kamer, maar uit dit huis. Het probleem is dat ik geen idee heb waar ik heen kan. Ik heb geen thuis en geen cent op mijn naam staan. En ik kan niet zomaar Nostraza binnenvandelen en Willow en Tristan opeisen. Ik weet niet eens of ze nog leven.

De Zonnespiegel zei dat ik de Hartkroon moet vinden,

en ik heb echt geen flauw idee hoe ik dat moet doen. Waar moet ik die vinden?

Uiteindelijk gaat de deur open en stampt Nadir naar binnen. Hij werpt me een donkere fronsende blik toe waarna hij de deur weer achter zich dichtslaat. Hij heeft Amya en Mael niet meer in zijn kielzog en ineens voel ik een flinter-tje angst. Opeens ben ik me er heel erg van bewust dat ik geen idee heb waartoe deze wilde Fae-prins in staat is. Hoe bang moet ik zijn? Zal hij me dezelfde dingen dwingen te doen als de bewakers in Nostraza? Mijn hartslag versnelt en mijn handpalmen worden vochtig. Ik ga liever dood dan zoiets weer te ondergaan.

Niemand hier heeft me lichamelijk pijn gedaan, maar ik weet dat ik me op glad ijs begeef met mijn voortdurende verzet. Maar wat zou het voor zin hebben om mee te werken? Ik heb bijna niets te verliezen. Als hij net als Atlas van plan is om me te gebruiken, dan ben ik sowieso de lul. De enige macht die ik heb zijn de geheimen die in mijn hoofd opgesloten zitten en het vermogen om ze in te zetten voor de vrijheid van Tristan en Willow.

Ondanks dat hij me technisch gezien geen pijn heeft gedaan, is het duidelijk dat de prins gevaarlijk is en iedereen zonder aarzelen zou doden. Hij is als een strak opgewonden veer die klaarstaat om toe te slaan. Er straalt macht en dreiging en een onmiskenbaar aura van duisternis van hem uit. Dat bizarre gevoel onder mijn huid gonst weer en ik haal diep adem in een poging het weg te drukken.

Nadir loopt naar de open haard en hurkt voor zijn honden, woelt door hun vacht terwijl zij genietend van zijn aandacht omrollen. Het is duidelijk dat ze een speciaal

plekje in zijn hart hebben en het tafereel is zo in strijd met zijn gewoonlijke gedrag dat ik merk dat ik een beetje ontspan. Als hij klaar is staat hij op, weigert mijn aanwezigheid te erkennen en verdwijnt naar de badkamer. Dan hoor ik het water lopen en ik laat een zucht los, blaas een verdwaalde lok haar uit mijn ogen.

Er hangt een kilte in de lucht, de eeuwige kilte van het Aurora die ik me zo goed herinner. Alles is koud. De lucht en de hemel en hun fucking prins. Ik heb een zachte legging aan, dikke sokken en een dikke zwarte trui. De kleren zijn gelukkig warm en best comfortabel.

De deur gaat weer open en ik hou mijn adem in als ik zie hoe Nadir nu gekleed is. Zijn bovenste helft is naakt en het is zo'n beetje onmogelijk om niet betoverd te worden door de perfectie van zijn slanke, gespierde lichaam. De heuvels en dalen van zijn glanzende bruine spieren zwellen en rollen als hij naar zijn bureau loopt en nog steeds zonder naar mij te kijken door een stapel papieren bladert.

Zijn huid is bedekt met een aantal kleurrijke wervelende tekens die zich over zijn borst en zijn schouderbladen verspreiden. Hij heeft een zachte zwarte broek aan die zo laag op zijn heupen hangt dat het bijna schandalig is. What the fuck. Is dit een of ander spelletje voor hem?

Hij kijkt op, onze blikken kruisen elkaar en ik kijk snel weg. Ik schaam me dood dat hij me betrapt heeft op staren. Ik hoor hem spottend snuiven als hij het licht op zijn bureau uitdoet waardoor de kamer bijna helemaal donker wordt, op het licht van de aurora na dat door het raam schijnt.

‘Wat doe je?’ vraag ik, naar hem glurend door de sche-

mering. Mijn eerdere zenuwen over wat hij precies van plan is met me nu we alleen zijn en ik vastgebonden zit in zijn slaapkamer, trekken een strakke band om mijn borstkas.

De kleuren van de aurora weerspiegelen op zijn huid, zijn hoge jukbeenderen en zijn sterke kaak. Hij loopt over de dikke kleden die op de zwarte marmeren vloer liggen en er is iets ongemakkelijk intiems aan het zien van zijn blote voeten.

‘Ik ga slapen, bajesklant. Het wordt laat.’

‘En ik dan?’ Ik trek aan de magische touwen die me nog steeds aan het bed verankeren.

‘Wat is er met jou?’

‘Je kunt me hier zo niet de hele nacht laten.’

‘Ja. Dat kan ik wel. Hoe wilde je me tegenhouden?’

Ik ben absoluut niet verrast door dit antwoord. Ik heb hem net boos gemaakt en nu is het tijd voor zijn straf. ‘Ik haat je,’ zeg ik, en ik laat mijn stem tot een duister fluisteren dalen.

‘Zoals je al heel, heel vaak hebt gezegd. Zoals je ziet laat dat me volkomen koud. Hoewel ik weet hoe vreselijk je me veracht, ben ik van plan om als een roos te slapen.’

Hij loopt naar de zijkant van het bed, trekt de lakens opzij en kijkt met een spottend gezicht naar waar ik op de grond zit. Hij glijdt onder de dekens en trekt ze met een tevreden zucht omhoog, wat naar ik aanneem bedoeld is om in te wrijven hoe comfortabel hij ligt en hoe oncomfortabel ik zit. Het werkt. Ik verschuif op de harde grond. Mijn kont is al gevoelloos en mijn armen doen pijn van de beperkte bewegingsruimte. Niettemin lijkt het erop dat hij

inderdaad van plan is om te gaan slapen in plaats van een of ander verderfelijk soort wraak uit te voeren.

Hij fluit kort en zijn honden staan allebei op en rekken zich voor het vuur uit, waardoor de haartjes op hun lichaam oranje opgloeien. Eerst denk ik dat ze mijn kant op komen. Ik slik een brok zenuwen weg, maar ze lopen langs me en springen op het bed en gaan zacht grommend naast hun baasje liggen.

Goed, zelfs de honden worden beter behandeld. Dat had ik kunnen weten.

Hoewel ik Nadir niet meer kan zien, behalve zijn vage vorm onder de dekens, werp ik hem mijn vernietigendste blik toe in een poging hem waar hij ligt tot as te laten vergaan.

Alsof hij mijn gedachten leest laat hij weer een overdreven zucht los. Wie had gedacht dat een onsterfelijke prins zo fucking verachtelijk zou kunnen zijn? 'Slaap zacht, bajesklant,' zegt hij met een duidelijke ondertoon van vermaak in zijn stem.

Ik hou de snauw die op de punt van mijn tong ligt in, want ik weiger hem ook maar een beetje voldoening te bezorgen terwijl ik in het duister staar en zweer hem te doden.

Langzaam en pijnlijk.

Het enige wat ik nog moet beslissen is wie ik het eerst ga afmaken, de prins of zijn vader.

HOOFDSTUK TWEE

Ik slaap onregelmatig, dommel in en schrik wakker als mijn hoofd valt. Het doet me denken aan die dagen die ik in de Put doorbracht voordat Gabriel me ontvoerde. Toen kon ik ook niet slapen. Ik vraag me af wat mijn voormalige hoeder nu doet. Of hij weet waar ik ben en of dat hem ook maar iets kan schelen. Na alle ellende die ik heb veroorzaakt, is hij waarschijnlijk dolblij dat hij van me af is.

In de loop van de nacht luister ik naar het hondenge-snurk dat zich mengt met het rustige ademen van de prins. Ik ruk aan mijn boeien en wens dat ik het bed op kan klimmen om hem wat aan te doen, maar hij slaapt verder en is zich niet bewust van mijn ongemak. Misschien moet ik gaan gillen, alleen om zijn schoonheidsslaapje te verstoren, maar dan bedenk ik dat het de consequenties van wat hij me dan misschien aandoet niet waard is.

Uiteindelijk verandert de lucht van inktzwart naar som-

bergrijs en ik frons mijn voorhoofd. Wat verlang ik naar de warmte van echt zonlicht en een helderblauwe lucht. Zodra het auralicht zich terugtrekt voor de dag en een deprimerende lege vlakke achterlaat, vraag ik me weer af waarom iemand ervoor zou kiezen om op deze plek te wonen.

Ik denk aan het strand in Aphelion. De warmte van het zand en het breken van de golven. Hoewel de situatie in het gouden paleis aan zee absoluut dubieus was, smacht ik nog steeds naar de luxe van de zon op mijn huid.

Er wordt zacht op de deur geklopt, die vervolgens op stille scharnieren openzwaait. Een vrouw in een eenvoudige tuniek en een legging komt binnen met een zilveren dienblad in haar handen. Ik herken haar, ze is een van de vaste bedienden in het huis, want ze brengt ook eten naar mijn kamer. Mijn maag rammelt van de honger en ze werpt een steelse blik mijn kant op.

Ze ontwijkt oogcontact als ze het dienblad op een zwarte houten tafel bij het raam zet. Ze haalt er een schaal met brood, bacon, fruit en eieren af. Bekers en bestek en helderwitte servetten. Een kan met koffie waarvan de rijke geur zich door de kamer verspreidt.

Net als in Aphelion zijn alle bedienden mensen. Fae zullen wel te belangrijk zijn om hun handen vuil te maken aan huishoudelijke klusjes zoals koken en schoonmaken.

Als ze klaar is met het ontbijt voor de prins verlaat ze de kamer, waarna ze even later terugkomt met twee grote zilveren bakken die ze naast de deur op de grond zet. Morana en Khione springen allebei van het bed, lopen naar hun eten en steken hun snuit erin.

Ik hoor het geritsel van beddengoed en zie dat Nadir gaat zitten. Zijn lange haar zit heerlijk door de war van het slapen. Gisteravond probeerde ik mijn reactie op zijn bloete, getatoeëerde bovenlichaam en glanzende bruine huid te onderdrukken, maar zijn hele aanwezigheid vult de kamer met een soort nauwelijks te beteugelen energie. Hij negeert me, staat op en loopt naar zijn ochtendmaal.

‘Dank je, Brea,’ zegt hij. Zijn formele toon is veel vriendelijker dan hij ooit tegen mij heeft gesproken.

Ze knikt. ‘Eet smakelijk.’ Met haar handen voor zich ineengevouwen werpt ze nog een heimelijke blik op mij en haast zich dan de kamer uit. Ik zie haar gaan en wil haar terugroepen. Ik wil hier niet alleen blijven met de prins. De gedwongen nabijheid zonder iets of iemand als barrière tussen ons maakt me zenuwachtig op manieren waar ik me niet verder in wil verdiepen.

Nu hij wakker is komt dat iets wat onder mijn huid kronkelt weer in beweging en het trekt aan mijn zenuwen. Toen hij sliep was er even rust, maar nu hij naar me staart komt het weer tot leven als een ballon die wordt opgeblazen. Ik knipper, duw het weg.

Dit betekent niets.

Hij leunt naar achteren op zijn stoel en zijn buikspieren spannen aan, terwijl ik mijn best doe om niet naar het spoor van donker haar te kijken dat onder zijn lage tailleband verdwijnt. Hij legt zijn voeten op een tweede stoel en staart naar me met die blik die me zo van mijn stuk brengt, terwijl hij zijn koffiekopje optilt en een luidruchtige slok neemt.

Onbewust lik ik mijn lippen af als ik zijn bewegingen

bekijk, en ik proef het aromatische brouwsel bijna op mijn tong.

‘Honger, bajesklant?’

Mijn neusvleugels sperren open en ik kijk hem boos aan.
‘Nee.’

Grijnzend pakt hij een driehoekje brood op en bijt erin. Ik ben de afgelopen weken wat meer bekend geraakt met het eten in het Aurora, maar het meeste is me nog steeds vreemd. Gedurende mijn tijd in Aphelion heb ik zo veel nieuwe dingen ervaren, maar elke keer dat ik een hoek omsla kom ik weer een gebrek in mijn opvoeding tegen. Er hangen gemengde kruidige aroma’s in de lucht die ik niet kan thuisbrengen en die mijn mond vol water doen lopen.

‘Prima, dan deel ik niet.’

‘Alsof je dat van plan was,’ kaats ik terug.

Hij grijnst weer, neemt nog een hap en kauwt langzaam, waarna hij kreunt alsof het het lekkerste is wat hij ooit heeft geproefd.

‘Dus wat ben je van plan met me? Me hier vastgeketend laten liggen als je huisdier?’

Als ik ‘huisdier’ zeg, hoor ik het zachte tikken van poten op de marmeren vloer. Ze zijn klaar met hun eten en komen kwispelend met hun dikke witte staart naar hun baasje. Hij krabbelt ze allebei achter de oren en het valt me op dat zijn ogen zachter worden. Kan het zijn dat deze prins ergens in die gebeitelde borst een hart heeft?

‘O, sorry. Zelfs je honden mogen vrij rondlopen,’ zeg ik bitter.

Hij kijkt naar me met een hooghartige, geamuseerde blik. ‘Als je zo goed kunt gedragen als zij, bajesklant, zal

ik overwegen om je hetzelfde te behandelen.'

'Ik heet Lor, klootzak,' snauw ik. 'Als je wilt dat ik me menselijker gedraag, hou dan op me zo te noemen.'

Nadir haalt zijn voeten van de stoel en leunt naar voren met zijn ellebogen op zijn knieën. Zijn honden draaien zich naar me toe, hun lippen trillen. Iets zegt me dat ze mijn lever er vrolijk uit zouden scheuren, zodra de prins met zijn vingers knipt.

'Maar ik geniet zo van de klank, bajesklant. Dus ik denk niet dat ik dat ga doen. Bovendien wil ik niet dat je je mén-selijk gedraagt.'

We staren elkaar aan terwijl die woorden als een dodelijke eed in de lucht hangen. Hij blijft graven, probeert me te dwingen mijn geheimen te onthullen, maar ik weiger mee te geven totdat ik heb gekregen wat ik wil. Ik ga niet als eerste toegeven.

Ik spring op hem af en sis naar hem. Natuurlijk is het volkomen nutteloos, want ik kom niet verder dan een paar centimeter van de plek waar ik vastgeketend ben. De honden spitsen hun oren, voelen duidelijk dat hun baasje wordt bedreigd. Hij maakt een sussend geluid dat ze allebei kalmeert en dan schudt hij grinnikend zijn hoofd. 'Atlas dacht dat jullie een band zouden vormen. Je zou hem aan stukken hebben gescheurd.'

'Atlas ketende me in elk geval niet aan zijn fucking bed.'

Nadir trekt een donkere wenkbrauw op. 'Nee, hij gooide je alleen in zijn kerker.' Ik pers mijn lippen op elkaar. Ik haat het dat hij gelijk heeft. Waarom verdedig ik Atlas? Ik haat ze allebei. Ze zijn allebei verachtelijke, egoïstische beesten. 'En ik wil nog steeds weten waarom hij dat deed.'

Wat zei de Spiegel tegen je?’

‘De Spiegel wees me af,’ zeg ik weer, wat grotendeels klopt.

‘Je liegt.’

‘Ik lieg niet. De Spiegel zei dat ik niet geschikt was als koningin van Aphelion,’ zeg ik, de woorden zorgvuldig om de waarheid wikkellend. Dat heeft de Spiegel me ook gezegd, maar zelfs als Nadir me martelt zal ik hem de veel belangrijkere details die de Spiegel onthulde niet vertellen.

Weer trek ik tevergeefs aan mijn boeien. Ik moet hier weg. Ik moet Tristan en Willow vinden en ons allemaal bevrijden zodat we eindelijk het erfgoed van onze familie kunnen opeisen.

Nadir staart naar me, probeert de leugen tussen mijn woorden te lezen.

‘Heb je iets gehoord uit Nostraza?’ vraag ik, en hij knip-pert.

‘Wat?’

‘Je zus zei gisteren dat ze een boodschapper naar Nostraza had gestuurd. Heeft ze iets gehoord?’

‘Ik ben sinds gisteravond met jou in deze kamer geweest, bajesklant. Ik heb geen idee.’

Ik verdring de neiging om te grommen bij zijn toon en de manier waarop hij doet alsof het antwoord op mijn vraag geen enkel belang heeft. Tristan en Willow kunnen wel dood zijn en dat kan hem duidelijk niks schelen. Terwijl ik toekomstige koningin aan het spelen was, zijn zij misschien wel doodgegaan en ik was er niet bij.

Maar ik moet bekennen dat dit gedrag me niks oplevert. Nadir heeft een eng talent om onder mijn huid te kruipen

en ik mag hem me niet meer op de kast laten jagen. 'Kunnen we het haar vragen?' vraag ik vervolgens. Ik probeer mijn toon iets vriendelijker te maken, hoewel ik vanbinnen schreeuw. Ik haat het om voor deze klootzak door het stof te gaan.

'Als ik klaar ben met eten,' zegt hij. Hij richt zijn aandacht weer op zijn bord en negeert me nadrukkelijk. Hij weet hoe belangrijk dit voor me is. Daar ben ik niet geheimzinnig over geweest.

'Prima.' Ik leun achterover tegen het bed en wacht tot hij klaar is met eten. De stilte in de kamer wordt alleen verbroken door het tikken van zijn beker en het schrapen van zijn vork over het porselein. De honden zijn gaan liggen en houden me met hun kop op hun poten in de gaten. Waarschijnlijk wakend voor plotselinge bewegingen. In rust, maar altijd alert. Ik kan maar beter niet vergeten dat Nadir niet het enige beest is in deze kamer.

Hij eet langzaam, neemt de tijd, en ik weet dat hij dat alleen doet om mij te treiteren. Niets aan deze prins is langzaam tenzij hij er een bedoeling mee heeft. Ik haal diep adem in een poging mijn woede en het snelle bonzen van mijn hart te bedaren.

Dat ik geen controle heb over mijn woede is een van mijn grootste zwaktes. En die moet ik leren beheersen. Nadat ik iets heb gehoord over mijn broer en zus heb ik meer opties, maar nu zal ik moeten doen alsof ik bereid ben om mee te werken.

Nadir is eindelijk klaar met eten en schuift zijn stoel van tafel. Hij negeert me als hij naar de badkamer loopt. Op dat moment word ik herinnerd aan de ongemakkelijke druk

op mijn blaas. De douche gaat aan en ik knars met mijn tanden bij het geluid. Hoelang gaat hij daar bezig zijn?

Ik kronkel over de vloer, ben bang dat ik in mijn broek plas als ik hier nog lang moet zitten. Misschien moet ik het gewoon doen en zijn duur ogende tapijt bezoedelen. Dan zullen we eens zien wie het beest is. Maar ik laat het idee varen in de wetenschap dat zelfs ik niet zo gestoord ben, en ik probeer me tijdens het wachten op iets anders te concentreren.

Uiteindelijk wordt het water uitgezet en hoor ik beweging aan de andere kant van de deur. 'Hé!' roep ik in de lege kamer in de hoop dat hij me niet zal negeren.

Ik heb geen idee hoe ik hem moet noemen. Ik heb die kwestie tijden ontweken, ben de noodzaak om hem direct aan te spreken uit de weg gegaan, maar nu zit ik vast. 'Uwe hoogheid' klinkt belachelijk. Hij is mijn prins niet, en zal dat ook nooit zijn. En ik meende het toen ik zei dat ik hem nooit zo zou noemen.

Maar hem Nadir noemen voelt te intiem; we zijn zeker geen vrienden of bondgenoten. Hij heeft mij nooit anders genoemd dan 'bajesklant', dus misschien kan ik iets vinden wat net zo vernederend is. 'Hé! Ik moet plassen!'

Een paar seconden later gaat de deur open. Hij is nu half aangekleed in een strakke zwarte broek die zijn dijen en heupen omhelst, en een schoon zwart overhemd dat nog niet dichtgeknoopt is zodat het de gekleurde tattoos op zijn bovenlichaam omlijst. Zijn mondhoek is tot een gemeene glimlach gekruld en zijn ogen glanzen van vrolijkheid. 'Wat was er, bajesklant?'

'Ik moet naar de wc.'

Hij slaat zijn gespierde armen over elkaar en leunt tegen de deurpost. Met zijn ene enkel voor de andere gekruist laat hij zijn blik over me heen glijden. 'Wat zeg je?'

'Laat me naar de wc gaan of ik pis je fucking vloer vol, klootzak.'

Klootzak. Ja, dat werkt wel nu ik erover nadenk. Hij schudt zijn hoofd en veegt een hand over zijn gezicht, waarna hij naar me toe komt en vlak voor me blijft staan. Ik kijk op, dwing mezelf geen krimp te geven.

'Ik laat je gaan, maar probeer niks.'

'Wat kan ik nou proberen? Ik ben je arme, hulpeloze gevangene,' zeg ik met knipperende wimpers.

Hij rolt met zijn ogen en trekt aan de magische touwen om mijn polsen. Ik ben ervan overtuigd dat hij magie kan gebruiken om dit te doen, maar terwijl hij ze losmaakt strijken zijn vingers langs de mijne, en die aantrekkingskracht in mijn aderen zwelt op alsof mijn bloed wanhopig probeert dichter bij hem te komen.

Ik ruk mijn handen weg en wil wat dit ook is, ook al is het volkomen onbewust, verdrijven. Ik haat het dat hij me iets anders laat voelen dan pure, ongefilterde verachting. Zodra mijn boeien verwijderd zijn, wrijf ik over mijn polsen en kom kreunend overeind. Mijn lichaam is helemaal stijf van de hele nacht op de grond zitten.

'Schoft,' mompel ik binnensmonds als ik mijn benen uitschud, en dan storm ik naar de badkamer met zijn bulderende lach die me achtervolgt.

Zijn badkamer is prachtig, ook al is hij kleiner dan ik verwachtte. Van wat ik van dit huis heb gezien, lijkt alles duur en goed gemaakt, maar het is niet de Burcht. Ik heb

begrepen dat ze me hier in een of andere uithoek hebben weggestopt omdat ze mijn aanwezigheid geheim willen houden voor de Aurorakoning.

Misschien vanwege hun vermoedens over mij. Dat ik in verkeerde handen in staat ben om heel wat ellende te veroorzaken. Nou, ze hebben gelijk. Zodra ik heb bedacht hoe ik hier wegkom en die Kroon opspoor, ben ik van plan om terug te pakken wat van mij is.

Wat ik niet begrijp is waarom ze me weghouden van hun lieve pappie.

Nadat ik naar de wc ben geweest en mijn handen heb gewassen, blijf ik bij de spiegel naar mijn spiegelbeeld staren. Het medaillon dat ik heb meegenomen uit Aphelion hangt nog steeds om mijn hals en ik klem het vast met mijn hand, neem de kracht van de kleine afgebikte edelsteen erin in me op.

Ik ben de afgelopen maanden dikker geworden; mijn gezicht is niet uitgemergeld en hol meer, mijn ogen wat minder angstig. Mijn wangen hebben iets ronds dat overeenkomt met de rondingen van mijn kont en mijn dijen en mijn borsten. Ik zie er nu uit als een vrouw en niet als het zwakke meisje dat uit Nostraza is gehaald. Ik had nooit verwacht meer te zijn dan een verzameling huid en botten.

Ergens kan ik niet geloven dat ik ooit de buitenkant van de gevangenis heb gezien.

Ik gebruik mijn spiegelbeeld om mezelf te verankeren en graaf diep in het centrum van mijn ziel. Ik zoek naar de magie die diep vanbinnen weggeborgen is. Waar ik haar zo veel lange jaren heb vastgehouden. Ze voelt als de kartelige randen van twee trappen die aan elkaar gespijkerd zijn. Als

een puzzel waarbij iemand heeft geprobeerd een vierkant stukje in een ronde opening te passen zodat het nu klem zit.

Mijn ogen gaan dicht als ik eraan trek, als ik probeer om de twee kanten van elkaar te krijgen, maar ze blijft vastzitten. Ik kreun van frustratie. Al die jaren geleden was ik gedwongen om deze kracht weg te stoppen en nu lijkt ik hem niet terug te kunnen krijgen. Ik probeer het al weken, want toen Amya en Mael me ‘redden’ uit Aphelion, besloot ik dat de tijd was gekomen om de magie weer vrij te laten. Dat zal mijn enige verdediging vormen als iemand achter mijn geheimen komt.

Ik hoor stemmen aan de andere kant van de deur, gevolgd door kloppen.

‘Heb je je hoofd gestoten daarbinnen, bajesklant?’ vraagt Nadir met die neerbuigende toon in zijn stem. ‘Zeg me alsjeblieft niet dat ik je daar flauwgevallen op de grond ga aantreffen met je broek op je enkels. Dat zou wel heel on-erbiedig zijn.’

‘Klootzak,’ mompel ik binnensmonds en ik hoor hem lachen, hoewel dat niets warmes heeft. Ik zwaai de deur open en zie hem vlakbij tegen de muur geleund staan met zijn armen over elkaar en zijn overhemd nu dichtgeknoopt en ingestopt.

Onze blikken vinden elkaar en die flarden van magie die onder mijn huid knetteren vlammen weer op. Met open-gesperde neusvleugels probeer ik ze te verdringen. Maar helaas, ik heb er geen controle over.

Amya en Mael zijn nu ook in de kamer en ze kijken allebei nieuwsgierig naar ons.

‘Heb je iets gehoord uit Nostraza?’ vraag ik aan Amya, nadat ik mijn blik heb losgerukt van Nadir. Ik loop naar de zwarte fluwelen sofa waar ze op zit. Haar gezicht wordt zachter bij mijn vraag, maar ze schudt haar hoofd.

‘Nog niet. Zodra ik iets hoor, laat ik het je weten, beloofd.’

Ik staar naar haar, weet niet zo goed wat ik moet denken van deze prinses. Zij was ook medeplichtig toen ik ruim een decennium lang lag weg te rotten in Nostraza, maar in tegenstelling tot Nadir lijkt zij zich daar echt rot over te voelen.

‘Dank je,’ zeg ik, en ik meen het, want ik geloof haar, of ze nu wel of niet echt met me begaan is. Ik heb duidelijk gemaakt dat ik ze niets zal vertellen voor ik nieuws hoor over mijn broer en zus, en dat is de enige reden dat Nadir überhaupt doet alsof hij geïnteresseerd is in het onderwerp.

Ik wend me met een kille blik naar de prins. ‘Kan ik nu weer naar mijn eigen kamer? Of moet ik vastgeketend blijven aan het voeteneinde van je bed, nog beestachtiger behandeld dan die geliefde honden van je?’

‘Als je nou niet zo wild zou zijn,’ merkt Mael op, en ik richt mijn blik op hem. Hij grijnst, wat een kuiltje doet verschijnen in zijn wang, en ik heb het gevoel dat deze Hoge Fae-kapitein als hij zou willen de heer van de onderwereld om zijn vinger kon winden.

‘Je mag terug naar je kamer,’ zegt Nadir. ‘Maar als je je weer zo gedraagt, zal je straf heel wat erger zijn dan wat je vannacht hebt ervaren. Dat was kinderspel in vergelijking met wat ik je zou kunnen aandoen en ook zál aandoen.’

Ik zie dat Amya haar mond opendoet, maar Nadir legt haar met een blik het zwijgen op, waarna ze hem weer dichtklapt.

Na een gemaakt buiginkje werp ik hem een beminnelijke glimlach toe. 'Natuurlijk, uwe hoogheid.' Zo. Als ik het druipend van sarcasme zeg, dan is het helemaal niet zo verstikkend om hem zo te noemen.

We wisselen nog een woeste blik uit, waarna ik me met een ruk omdraai en wegloop.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Rule of the Aurora King*

© 2023 Nisha J. Tuli

Published by agreement with Folio Literary Management, LLC and Sebes & Bisseling Literary Agency

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagontwerp: Miblant.com / Bert Holtkamp

Beeld binnenwerk: B. Illustrations / Shutterstock

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7196 3

ISBN e-book 978 90 261 7206 9

ISBN audioboek 978 90 261 7511 4

NUR 285